

feberredninger, enkeltprojekter eller helt aktuelle eller kortsigtede indsatsområder.

Vi kan faktisk tillade os at bruge tid på den nødvendige fordybelse og tage en principiel kulturpolitisk debat, som lægger op til en bred dialog om kulturpolitikens mål og midler, også i fremtiden.

Jeg vil lige vende tilbage til et af de områder, vi er meget forpligtede af, og det er de regionale kulturforsøg:

Lovgivningen på det område er vedtaget bredt her i Tinget, og der er stillet nogle spørgsmål, som der arbejdes intenst med i ni forsøgsregioner rundt omkring i landet.

Vi har lige fået en midtvejsevaluering for et par dage siden, og den peger foreløbig på, at forsøgene ikke umiddelbart medfører de store lokale forandringer, hverken i kulturlivet eller i den offentlige støtte til det. Og hvis ny fleksibilitet og frihed fører til større stilstand end før forsøgene – og det ser ud til at være tilfældet nogle steder, hvad jeg beklager – må vi selvfølgelig kritisk spørge, om kommunerne magter den nye opgave, eller amterne for den sags skyld. Men de har endnu et par år til at vise, om de kan gå nye veje, og man må altså afventes vores præcise initiativer, til den periode er forløbet.

Men trods bindingerne tager regeringen jo alligevel løbende nye initiativer.

F.eks. er den forøgede satsning på kunstrådet, som vi skal diskutere videre i forbindelse med behandlingen af et konkret forslag i dag, en milepæl i dansk kunstopolitik.

Kunsten bidrager til at sætte nye dagsordener, til at se det bestående eller det forgangne i et nyt perspektiv og til at udvikle kulturarven. Derfor er det vigtigt, og jeg glæder mig til debatten i forbindelse med lovforslaget.

Den styrkelse af hele kunstrådet, som der lægges op til – både med hensyn til det, der kræver lovgivning, og med hensyn til det, der kan ske ved at øge midlerne til de eksisterende ordninger – går ud på, at vi vil forøge kunststøtten med 40 mio. kr. i årene frem til og med år 2000, og det er en markering af, hvor stor en rolle vi fra regeringens side mener kunsten spiller, og jeg er glad for de uforbeholdne tilsagn, der næsten hele vejen rundt er kommet om den indsats.

Medieområdet:

Som nogle ordførere ganske rigtigt har sagt, er medieområdet måske den største kulturpolitiske udfordring, vi overhovedet har, og inter-

essen for, hvordan medierne udvikler sig, er stor, men vi må også respektere den medieaftale, der foreligger.

Det betyder ikke, at vi ikke kan føre en kritisk debat om, hvad medierne bringer, hvad public service-begrebet er for noget, og hvad det er for forventninger til mediernes ansvarsfølelse på det kulturpolitiske område, vi naturligvis kan have.

Den debat skal vi føre, men muligheden for konkret at gribe ind og ændre på kravene og formuleringerne i lovgivningen osv. er altså skudt ud, til medieforliget udløber; men det er vigtigt, at vi varmer op undervejs, så vi er klar til at tage debatten, når den tid kommer.

På multimedieområdet kan vi heller ikke i øjeblikket pålægge nogen institutioner en public service-forpligtelse. Men jeg er glad for hr. Kim Nøhr Skibsteds indlæg, som peger på den stærke udfordring, der ligger på det område, og jeg vil godt påpege, at den udviklingsfond, som der om en uges tid ligger lovforslag på Folketingets bord med hensyn til, har mulighed for at løse opgaver netop på dette punkt.

Så vil jeg godt forholde mig lidt generelt til et par af de ting, der er rejst, og så til sidst kommentere de enkelte ordføreres indlæg – inden for den taletid, som jeg nu har til rådighed:

Flere har klandret mig for, at det er en for kort redegørelse, at det er for pauvert efter 9 år kun at levere 11 sider, endda sider, som fik en af de ærede ordførere til at falde i søvn ved starten af læsningen.

Jeg tror, det har været sent på aftenen, hr. Ole Donner er gået i gang med at læse, og det skal man ikke gøre med sådan et svært stof; det skal man tage fra morgenstunden – så går man også en lysere dag i møde, vil jeg sige – det var bare en anbefaling til en anden gang, hvor vi lægger op til en kulturpolitisk debat.

Men nu er det altså sådan, at en redegørelse til Folketinget faktisk ikke må fylde mere, end at det svarer til en fremlæggelse på 20 minutter, og derfor kan den ikke være længere, og derfor er der rigtig meget, der ikke er nævnt.

F.eks. er idrætten – som diskuteres på livet løs rundt omkring i Danmark – jo berørt i den idrætspolitiske redegørelse fra foråret, og derfor er den kun nævnt med ganske få ord her.

Jeg er også blevet kritiseret for de mange store ord, men jeg har forsøgt at sige, hvorfor vi ikke går mere konkret til værks: De regionale kulturforsøg, medieaftalen og det, der ligger i institutionernes langsigtede arbejde, gør, at vi